

5. søndag efter påske

Beder I Faderen om noget i mit navn, skal han give jer det. Indtil nu har I ikke bedt om noget i mit navn. Bed, og I skal få, så jeres glæde kan være fuldkommen. Sådan har jeg talt til jer i billeder; der kommer en tid, da jeg ikke mere skal tale til jer i billeder, men ligeud forkynde for jer om Faderen. Den dag skal I bede i mit navn, og jeg siger ikke til jer, at jeg vil bede til Faderen for jer, for Faderen selv elsker jer, fordi I elsker mig og tror, at jeg er udgået fra Faderen. Jeg er udgået fra Faderen, og jeg er kommet til verden; jeg forlader verden igen, og jeg går til Faderen.

Joh 16, 23b-28

Bed, og I skal få

MOGENS G JENSEN

Tanken

Jesu tale er både vidunderlige og dejlige ord og samtidig forfærdelige svære ord, som man kan slå sig noget så grusomt på. Vidunderlige og dejlige, fordi de rummer så mange dejlige løfter. Fx: 'Bed, og I skal få, så jeres glæde kan være fuldkommen.' Men det er også lige nøjagtig her, vi kan blive ramt. For dette vidunderlige løfte brager ofte frontalt sammen med de erfaringer med bøn, de fleste af os sidder inde med, nemlig at jeg sjældent får det, jeg beder om.

Troen

Glæde og bøn hører sammen, siger Jesus. Men mon ikke mange af os også forbinder bøn med hårdt arbejde, anstrengelse, manglende lyst, dårlig samvittighed og skuffelse. Men lad os nu alligevel prøve at tage Jesus på ordet og holde fast i, at bøn og glæde hører sammen. 'Bed, og I skal få, så jeres glæde kan være fuldkommen', siger Jesus jo. Bøn og glæde hører sammen, fordi bøn rører ved det inderste i livet, nemlig forbindelsen til Gud.

Den svenske pinsepræst og retræteleder, Peter Halldorf, siger: 'Fordi vi er skabt til at ligne Gud, er det vores dybeste drift at være i forbindelse med Gud. Bønnen er det naturligste udtryk for dette livsfællesskab, det mest menneskelige vi kan hengive os til.'

Jeg tror, han har ret, også selv om jeg ikke altid oplever det sådan. Lad os prøve at skubbe vore bedeskuffelser lidt i baggrunden et øjeblik og så bare holde fast ved dette, at vores dybeste drift som menneske er at være i forbindelse med Gud.

'Vi beder, ikke for at trække Gud til os. Vi beder, fordi Gud trækker i vore hjerter,' siger Halldorf videre.

Når vi opgiver at bruge bønnen til at trække Gud til os, men i stedet for beder, fordi Gud trækker i vore hjerter, så oplever vi noget af bønnens glæde. Så oplever vi en frihed og en lethed og en hvile, fordi det at bede ikke er at arbejde, men blot at være som et barn. Blot være magtesløs hos Gud og sige: 'Du har magten, al magten, jeg har kun afmagten.' Når du erfarer dette, så ved du, hvorfor bøn og glæde hører sammen. 'Vi beder ikke for at trække Gud til os, vi beder, fordi Gud trækker i vore hjerter.'

Bøn er som at blive løftet op i sine forældres arme. Herfra har vi en himmelvid udsigt. Et lille barn, der bliver løftet op af sine forældre, mærker trygheden ved at blive løftet op. Kan du huske, hvor trygt det var, og kan du huske, hvilket vidunderligt overblik du fik herved sammenlignet med det, du havde, da du selv måtte stå på dine korte ben? At bede er at blive løftet op i Guds faderfavn og erfare trygheden herved.

Og så kunne jeg jo godt sige amen. Men sætter vi punktum her, så lader vi mange i stikken. Vi som spørger: 'Jamen, hvorfor får jeg så ikke noget? Jeg beder og beder, men der sker ikke noget.' Løftet er stort og stærkt, men der sker jo aldrig noget i virkeligheden.

Derfor er det godt, at vi i dag hører beretningen om Jakobs kamp i læsestykket til denne søndag (1.Mos.32,25-32). Her læser vi om Jakob, der kommer i kamp med en mand. Denne mand har altid været opfattet som en engel, en Guds repræsentant. Og sådan opfattede Jakob da også brydekampen, for han siger bagefter: 'Nu har jeg set Gud ansigt til ansigt og har reddet livet.' Denne kamp mellem Jakob og englen er et billede på den infight, vi kan befinde os i, når vi beder. For bøn er også en kamp for at komme til rette med sin Gud, at komme til rette med sig selv og sit liv og at komme til rette med sit medmenneske. Vi svigter simpelthen mennesker, hvis vi fortier, at det at bede også er at begive sig i infight med Gud. På et tidspunkt får Jakob overtaget, og da manden beder om nåde, siger Jakob: 'Jeg slipper dig ikke førend du velsigner mig.'

Kan du genkende din egen bøn i den sætning? Jeg kan godt. Gang på gang synes jeg, at jeg må kæmpe for at fravryste Gud velsignelse.

Vi mennesker er utroligt optagede af velvære, af et godt helbred og af livsglæde. Jesus er derimod langt mere optaget af sandhed og kærlighed! For når Jesus lover uforbeholdent, at 'beder I Faderen om noget i mit navn, skal han give jer det ... Bed, og I skal få, så jeres glæde kan være fuldkommen', så handler det i virkeligheden først og fremmest om det evige liv, om Guds rige. Men fordi vi først og fremmest tænker på at få løst vore problemer her og nu, det som Jesus kalder for 'tilgiften' (Matt. 6,33), så overser vi, hvad det er, Jesus taler om. Han taler om den egentlige gave, den gave der handler om Guds rige, om nåden og syndernes forladelse.

Udfordringen

Vi må lade begge dele stå. Både Peter Halldorfs: 'Vi beder ikke for at trække Gud til os, vi beder, fordi Gud trækker i vore hjerter.' Og: 'Jeg slipper dig ikke, førend du velsigner mig.'

Kan dit gudsbillede rumme begge erfaringer?

Så kan du erfare det, Jesus siger: 'Bed og I skal få, så jeres glæde kan blive fuldkommen.'